

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1917/2021
13.05.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Добриле Страјина, председника већа, Марине Милановић, Катарине Манојловић Андрић, Данијеле Николић и Бранислава Босилковића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., Општина ..., чији је пуномоћник Срђан Алексић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Привредног суда у Нишу, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Нишу, ради накнаде нематеријалне штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Нишу Гжрр 283/20 од 08.12.2020. године, у седници одржаној дана 13.05.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Нишу Гжрр 283/20 од 08.12.2020. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Нишу Гжрр 283/20 од 08.12.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Алексинцу Прр 35/2020 од 14.09.2020. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен захтев тужиоца и обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете изазване повредом права на суђење у разумном року исплати 300 евра у динарској противвредности према средњем курсу НБС за евро на дан исплате, са каматом на досуђени износ у висини референтне каматне стопе Европске централне банке на главне операције за рефинансирање увећане за осам процентних поена почев од 14.09.2020. године до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је вишак захтева преко досуђеног износа из става првог изрека пресуде а до траженог износа од 1.200 евра са траженом каматом на наведену разлику, као неоснован. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова поступка плати 13.500,00 динара са законском затезном каматом на дан извршности пресуде до исплате.

Пресудом Вишег суда у Нишу Гжрр 283/20 од 08.12.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је, као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда у

ставу другом изреке. Ставом другим изреке, одбијен је, као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију из свих законом прописаних разлога, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, ... 18/20), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), док је ставом 2. истог члана прописано да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одлучено је о новчаном обештећењу због повреде права на суђење у разумном року у предмету Привредног суда у Нишу Ст 28/2016, а која повреда је утврђена решењем Привредног суда у Нишу Р4 Ст 1980/2019 од 11.12.2019. године. О праву тужиоца на новчано обештећење и висини новчаног обештећења нижестепени судови су одлучили ценећи одредбу члана 30. Закона о заштити права на суђење у разумном року. Како се висина новчаног обештећења одређује према чињеницама и околностима у сваком конкретном случају, то по оцени Врховног касационог суда нису испуњени услови прописани чланом 404. став 1. ЗПП, с обзиром да нема потребе за одлучивањем о ревизији, као изузетно дозвољеној ради разматрања питања од општег интереса или питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе и новог тумачења права.

Са напред наведених разлога Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Одлучујући о дозвољености ревизије применом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 25.05.2020. године са захтевом за накнаду нематеријалне штете због повреде права на суђење у разумном року у висини од 1.200 евра.

Чланом 468. став 1. ЗПП, прописано је да спорови мале вредности, у смислу одредаба ове главе, јесу спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Чланом 479. ставом 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија.

С обзиром да се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то се ради о спору мале вредности у смислу члана 468. став 1. ЗПП,

а како је чланом 479. став 6. ЗПП прописано да ревизија у спору мале вредности није дозвољена, то је ревизија тужиоца недозвољена.

Са напред наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке, на основу члана 413. ЗПП.

**Председник већа-судија
Добрила Страјина,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић